

НОВА ТР УДОВА ПЕРЕМОГА

Змагаючись за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, колектив промислових підприємств республіки достроково, 30 жовтня, напередодні 53-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції виконали план 10 місяців 1970 року по обсягу реалізації і виробництву більшості найважливіших видів продукції.

(РАТАУ).

У МІСТІ МЕТАЛУРГІВ

ЖДАНОВ, 31 жовтня. (РАТАУ). Немає славних сторінок в історію розвитку вітчизняної важкої індустрії вписали ждановські металурги. Вони завжди йшли і йдуть в перших рядах робітничого класу, своєю самовідданою працею вносять гідний вклад у виконання завдань п'ятирічки, з честю несуть передз'їздовську трудову вахту.

Сьогодні член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України товариш П. Ю. Шелест прибув у Жданов — найбільший центр металургійної промисловості республіки. Він відвідав завод «Азовсталь» імені Орджонікідзе, колек-

тив якого виступив ініціатором соціалістичного змагання на честь з'їздів партії, на доменній печі № 3 спостерігав за роботою металургів, розмовляв з старшим горновим, заслуженим металургом УРСР, кавалером ордена Леніна, комуністом Антоном Козаком, який повідомив про успіхи трудівників домни в боротьбі за виплаву на агрегаті мільйона тонн чауну на рік.

Товариш П. Ю. Шелест побував на пульті керування доменної печі, на блюмінгу, в рейкобалковому цеху, де ознайомився з новою технікою, на будівельному майданчику товстолистового стану

«3600», який має дати продукцію в наступній п'ятирічці.

Товариш П. Ю. Шелест відвідав також Ждановський металургійний інститут, де навчається шість тисяч студентів — дітей металургів, машинобудівників, хіміків, будівельників та інших трудівників. Він цікавився роботою партійної і комсомольської організацій, навчальним процесом, підготовкою спеціалістів для важкої індустрії, побував в аудиторіях, кабінетах і лабораторіях вузу, розмовляв з студентами. Товариш П. Ю. Шелест побажав професорсько-викладацькому складу, студентам, усім співробітникам інституту успіхів у праці і навчанні.

Потім тов. П. Ю. Шелест побував у тепличному комбінаті приміського рад-

госпу «Зірка», оглянув парникове господарство, ознайомився з технологією роботи овочівників, цікавився будівництвом, яке ведеться тут у широких масштабах.

Тов. П. Ю. Шелеста супроводили кандидат у члени Політбюро ЦК КП України, перший секретар Донецького обкому партії В. І. Дегтярьов, міністр чорної металургії УРСР Я. П. Куликов, міністр вугільної промисловості УРСР М. М. Худосовцев, заступник завідуючого відділом важкої промисловості ЦК КП України І. І. Шевченко, секретар Донецького обкому партії В. О. Сологуб, перший секретар Ждановського міського партії Б. В. Качура, голова виконкому Ждановської міської Ради депутатів трудящих Ю. Ф. Санников.

Збори партійно-господарського активу шахтарів

Вручення ордена Леніна і Золотої медалі „Серп і Молот“ тов. О. Г. Стаханову

Готуючи гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, самовіддано працюють робітники Донбасу. Серед правофлангових передз'їздовського змагання йде їх найчисленніший загін — шахтарі.

Колективи багатьох шахт і шахтоуправлінь достроково виконали завдання п'ятирічки по видобутку вугілля. Цього рубежу досягли комбінати «Донецьквугілля», «Макіїввугілля», «Торезантрацит». Тільки з початку нинішнього року гірники Донецької і Ворошиловградської областей відправили народному господарству близько п'яти з половиною мільйонів тонн палива понад план.

30 жовтня в шахтарському місті Торезі відбулися збори партійно-господарського активу трудівників комбінату «Торезантрацит». Їх відкрив перший секретар Торезького міського КП України В. С. Попов.

Доповідь про хід виконання соціалістичних зобов'язань по гідній зустрічі XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України зробив начальник комбінату М. О. Срібний.

Робітники комбінату 15 жовтня рапортували Батьківщині про завершення завдань п'ятирічки. В цьому році вони видали на-гора близько 300 тисяч тонн надпланового антрациту. На 105 процентів освоєно виробничі потужності шахт, а собівартість кожної тонни палива знижена на 5 копійок.

Виріс новий загін майстрів механізованого видобування. В своїй роботі вони спираються на багатий досвід ударників перших п'ятирічок. Серед тих, у кого вчиться нове покоління гірників, — прославлений новатор Олексій Григорович Стаханов, чий ім'ям було названо масовий рух робітників країни.

В обговоренні доповіді взяли участь бригадир гірничоробітників очисного вибою шахти № 3-біс В. Ф. Руденко, директор шахтоуправління «Ремізьке-Східне» № 4 І. Ф. Бондар, бригадир прохідників комсомольсько-молодіжної бригади шахтоуправління імені Кисельова І. В. Скрібин, секретар парторганізації шахти імені Лутугіна О. М. Сенін, бригадир гірничоробітників очисного вибою ордена Леніна шахти № 27 О. С. Кожанов.

На зборах активу виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України товариш П. Ю. Шелест.

Велике задоволення, сказав він, брати участь у роботі таких зборів, де присутні чудові майстри своєї справи — славні шахтарі,

передовики й новатори виробництва, керівні і інженерно-технічні працівники шахт комбінату «Торезантрацит», представники партійних, профспілкових і комсомольських організацій.

Далі тов. П. Ю. Шелест говорив про успіхи, досягнуті трудящими України, і про той великий вклад, який вони вносять у розвиток економіки всієї країни, про виконання взятих соціалістичних зобов'язань — достроково, до 53-ї річниці Великого Жовтня завершити п'ятирічні завдання. Ці зобов'язання трудівники промисловості і сільського господарства успішно здійснюють.

Руками, розумом і невичерпною енергією робочої людини створені і створюються матеріальні цінності, всі блага, якими користується народ. Мораль соціалістичного суспільства така, що в праці і тільки в праці великою є людина.

Комуністична партія Радянського Союзу — бойовий випробуваний авангард радянського народу. Вона була заснована великим стратегом пролетарської революції В. І. Леніном як передовий загін робітничого класу. Як із життєтвердого джерела, черпала і черпає вона силу і мудрість у робітничому класі. Ось чому Комуністична партія така сильна, така авторитетна в народі!

Велика любов радянського народу до шахтарів Донбасу. Цю любов вони завоювали тим, що завжди були в перших рядах борців проти царської реакції, капіталістів і поміщиків, не шкодуючи свого життя, боролися за перемогу Великого Жовтня, за встановлення і зміцнення Радянської влади. Вони завжди знаходилися і знаходяться на передньому краї будівництва соціалізму і комунізму. Робітничий клас висунув з свого середовища багато чудових партійних і державних діячів, полководців, героїв праці.

Шахтарі України з року в рік ларощують темпи видобування вугілля. Вже стало чудовою шахтарською традицією — завжди перевищувати планові завдання. В цій п'ятирічці додатково до планів буде видобуто 28,5 мільйона тонн палива. Як і передбачалося Директивами XXIII з'їзду КПРС, увесь приріст вуглевидобутку одержано за рахунок підвищення продуктивності праці без збільшення чисельності працюючих.

Далі промовець говорить, що для повнішого задоволення потреб у паливі необхідно, по-перше, прискорити будівництво і реконструкцію шахт і забезпечити своєчасне введення в дію нових потужностей; по-друге, заверши-

ти до 1975 року переоснащення вугільної промисловості на основі досягнень сучасної науки й техніки; по-третє, слід докорінно поліпшити використання наявної високопродуктивної гірничої техніки і діючих ліній очисних вибоїв і добитися за рахунок цього безумовного виконання встановлених планів і взятих соціалістичних зобов'язань усіма шахтами та дільницями.

Від імені Центрального Комітету Комуністичної партії України, Ради Міністрів Української РСР товариш П. Ю. Шелест передає всім шахтарям славного Донбасу сердечний привіт і побажання даліших успіхів в їх нелегкій, але благородній і героїчній праці. Він висловив упевненість, що шахтарі Донбасу порадують Батьківщину новими трудовими зверненнями, гідно зустрінуть XXIV з'їзд КПРС і XXIV з'їзд Комуністичної партії України і вже в перші роки нової п'ятирічки досягнуть нових чудових успіхів.

На зборах активу товариш П. Ю. Шелест за дорученням Президії Верховної Ради СРСР вручив орден Леніна, Золоту медаль «Серп і Молот» і Грамоту про присвоєння звання Героя Соціалістичної Праці помічникові головного інженера шахтоуправління № 2—43 комбінату «Торезантрацит» О. Г. Стаханову, удостоєному цієї нагороди за великі заслуги в розвитку масового соціалістичного змагання, за досягнення високої продуктивності праці і багаторічну діяльність по впровадженню передових методів роботи у вугільній промисловості.

Тепло поздоровивши О. Г. Стаханова від імені Центрального Комітету Комуністичної партії України, Президії Верховної Ради і Ради Міністрів Української РСР з високою урядовою нагородою, товариш П. Ю. Шелест підкреслив, що вона є яскравим свідченням того, як високо ціняться в нашій країні самовіддана праця, якою шаною і повагою користуються люди праці.

Мимоволі пригадуються героїчні роки перших п'ятирічок, говорив далі промовець, коли партія кинула клич — оволодіти новою технікою. Ось тоді тов. Стаханов, успішно застосувавши розроблену з ініціативи партійної організації шахти нову технологію виїмання вугілля, відбійним молотком у ніч з 30 на 31 серпня 1935 року нарубав за зміну 102 тонни вугілля, перевершивши встановлену норму в 14 раз.

Цей героїчний трудовий подвиг знайшов палкий відгук. Під керівництвом Комуністичної партії і Радянського уряду почин Стаханова поширився по всій країні. За-

чинателями стахановського руху в інших галузях промисловості, на транспорті і в сільському господарстві були товариші О. Х. Бусигін, О. О. Сметанія, Є. В. і М. І. Виноградови, П. Ф. Кривонос, П. М. Ангеліна, М. С. Демченко.

У післявоєнні роки соціалістичне змагання піднялося на новий, вищий ступінь. Широко розгорнувся рух за комуністичну працю. Нині він об'єднує в своїх рядах 7,5 мільйона робітників та службовців республіки. Колективам 860 підприємств, колгоспів і радгоспів і 165 тисячам бригад присвоєно почесне звання колективів комуністичної праці.

Нам треба добитися того, щоб кожна бригада шахтарів працювала високопродуктивно, була центром політичного і трудового виховання членів бригад. Для кожного шахтаря повинна бути етапом робота прославлених бригад майстрів вугілля, якими керують товариші Стрельченко, Вороніков, Степанов, Моцак, Теліченко, Пішеничний, Соколов, Акімов і багато, багато інших.

Наприкінці свого виступу товариш П. Ю. Шелест поздоровив присутніх і в їх особі всіх шахтарів з наступаючим святом — 53-ю річницею Великої Жовтневої соціалістичної революції і від усього серця побажав їм великих успіхів у праці на благо нашої великої соціалістичної Батьківщини.

На трибуні — О. Г. Стаханов. Ветеран донецьких новаторів дякує Комуністичній партії, яка вишлала його, за високу нагороду, за батьківське піклування про радянських гірників. Олексій Григорович підносить товаришеві П. Ю. Шелесту сувенір — мініатюрний відбійний молоток — копію інструмента, яким три з половиною десятиріччя тому молодий вибійник встановив історичний рекорд.

На зборах виступили також кандидат у члени Політбюро ЦК КП України, перший секретар Донецького обкому партії В. І. Дегтярьов, міністр вугільної промисловості УРСР М. М. Худосовцев. Вони тепло поздоровили зачинателя патріотичного руху за ударну працю з найвищою нагородою Батьківщини.

У роботі партійно-господарського активу взяли участь секретар Донецького обкому партії О. П. Зуєв, секретар Сніжнянського міського партії І. П. Колесніков, голова виконкому Торезької міської Ради депутатів трудящих І. Л. Єрмоленко, голова виконкому Сніжнянської міської Ради депутатів трудящих О. М. Лазарев. (РАТАУ).

ВІДРОДЖЕННЯ

Недавно урочисто відзначили півстолітній ювілей своїх республік трудящі Казахстану і Азербайджану. А зараз до ювілейних торжеств готуються ще три народи — марійський, калмицький і удмуртський. П'ять десятиріч тому на їх землях були створені автономні області, пізніше перетворені в автономні Радянські Соціалістичні Республіки.

Свято цих народів тим радісніше, що Жовтнева революція припала їм не тільки державність, соціальне і національне визволення, але вона буквально врятувала їх від вимирання.

Російський письменник О. Писемський, який відвідав наприкінці минулого століття калмицькі степи, з болем писав: «Чорний народ... якого обиває, об'їдає обдурює духовенство і пареші, грабують і грабують чиновники, такий бідний, що наш північний задальний мужик перед калмиком — герцог, лорд...» А тим часом письменник Писемський дуже добре знав, як живеться цим «герцогам» і «лордам», стогін яких лунав по всій російській землі. Отож не дивно, що за двадцять передреволюційних років чисельність калмиків скоротилася на 20 процентів.

Про життя трудящих марійського краю професор Кондаратський у 1889 році випустив книжку, сама назва якої вже визначає

її зміст — «Ознаки вимирання черемисів Казанської губернії». Черемисами тоді називали марійців.

Все це тепер здається таким далеким, наче минуло не п'ять десятиліть, а цілі тисячоліття. Так швидко відбувається процес відродження цих народів, процес розквіту їх економіки і культури.

Ось, наприклад, нинішня Удмуртія. Республіка тепер за день виробляє промислової продукції в півтора рази більше, ніж за весь рік до революції. Її вузи щороку випускають 2500 дипломованих спеціалістів. Тільки в цинніший п'ятиріччя капітальні вкладення в народне господарство республіки становитимуть 1,2 мільярда карбованців — понад 800 карбованців у розрахунок на кожного жителя.

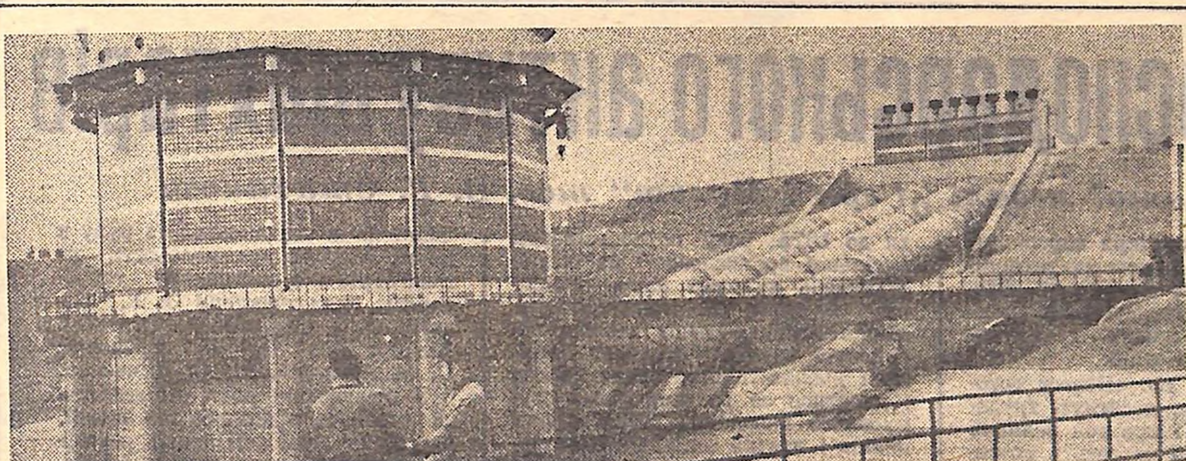
Для Калмикиї такі порівняння взагалі неможливі, бо тут до революції зовсім не було ніякої промисловості, як і не було міст та багато чого іншого. А тепер тут діє 70 промислових підприємств, що виробляють найрізноманітнішу продукцію. В короткий строк створено харчову, рибу,

легку промисловість, покладено початок машинобудуванню. Цього року в столиці республіки місті Елісті відкрито університет.

У Марійській АРСР великої промисловості теж не було. А тепер у республіці 170 підприємств випускають папір, целюлозу, холодильні установки, металорізальний інструмент, штучну шкіру. Найскладніші електронні і напівпровідникові прилади тощо. У вузах республіки вчать 11 тисяч студентів.

В усіх трьох республіках, особливо після XXIII з'їзду партії, багато зроблено для зростання когоспного і радгоспного виробництва. Удмуртія, наприклад, свій п'ятирічний план продажу зерна державі виконала ще в минулому році, а план продажу тваринницької продукції — в середині цього року. В Марійській АРСР за чотири роки п'ятиріччя виробництво сільськогосподарської продукції збільшилось майже в півтора рази. Успішно виконують завдання п'ятиріччя когоспи і радгоспи Калмикиї. Успіхи республік-ювілярів — яскраве свідчення торжества ленінської національної політики, вірності народів нашої країни заповітам Ілліча.

І. ПАВЛОВ,
оглядач ТАРС.

Канал Іртиш—Караганда — велика гідротехнічна споруда. По ньому води Іртиша йдуть в засушливі райони Центрального Казахстану. Перша черга штучної річки довжиною в 200 кілометрів вже діє, доставляючи іртишську воду в місто казахських вугільників Екібастуз, селище Калмаман, Чідерти і в інші. На черзі — Караганда і Темір-Топу. Вони повинні одержати воду в 1971 році.

Крім поставлення водою промислових центрів Казахстану, канал дає вологу і для зрошення. В заплаві ріки Чідерти понад 10 тисяч гектарів земель вже зрошуються іртишською водою.

На знімку: одна із насосних станцій на каналі Іртиш — Караганда.

Фото Ю. КУЙДИНА, АПН.

ПЛЕНУМ ПЕТРІВСЬКОГО РК ЛКСМУ

Пленум Петрівського райкому комсомолу, який відбувся 29-го жовтня, підвів підсумки першого етапу Ленінського заїку та намітив основні лінії організаторської та масово-політичної роботи первинних комсомольських організацій.

Про славні діла комсомолу у ювілейному році розповіли — перший секретар райкому ЛКСМУ Михайло Корж, переможець обласного зма-

гання серед молодих жінок області, секретар комсомольської організації колгоспу «Україна» Володимир Скороход, секретар комсомольської організації радгоспу «Птихатський» Ватерій Пилипенко, секретарі Балахівського пуглерозрізу та Новостародубської середньої школи Валентина Гугаєнко і Надія Голова та інші.

Комсомольці взяли участь у пе-

резакороненні останків тридцяти трьох продзагонівців, що загинули від рук бандитів. Нині вічно юні спочивають поряд з загиблими бійцями Будівного.

В роботі пленуму взяли участь і виступили другий секретар Петрівського райкому партії А. О. Маденко, старий комуніст, організатор одного з перших комсомольських осередків на Петрівщині І. П. Губський.

ТАКИЙ ВІН, МИКОЛА

До цеху ввійшла група хлопчиків у брезентових костюмах. В руках у кожного — зовсім похислий металевий шолом, на обличчях — вираз розгубленості і цікавості. Цей візит не здивував робітників електрозварювальної дільниці 4-го механоскладального цеху. Ще б пак, скільки їх, оцих хлопчиків з профтехучилища щосені приходило вже сюди! Тільки Микола Ткаченко, мов заворожений, не відірвав від гостей очі. Мабуть, пригадував своє...

Зустріч хлопців майстер електрозварювальної дільниці. Коротка бесіда — і їх вже знайомлять з робочими місцями, а по хвилині то тут, то там спалахують блискавки дуги. І хоч учні вже добре засвоїли теорію і чимало виконали різноманітних практичних робіт в майстернях училища, то тут, на заводі, трохи розгубились. Адже це вже справжня робота.

Іх хвилювання добре розуміє Микола Ткаченко. Колиє і він пережив ці почуття. Йому хочеться підійти до кожного, заспокоїти, допомогти подолати той психологічний бар'єр, який зовсім недавно долає сам. Літше два роки минуло відтоді, коли він теж вперше переступив поріг цеху. Та зараз уже не новачок тут. Зник до колективу, має авторитет хорошого спеціаліста, не уявляє себе без комсомольської організації цеху. Невисокої владі. Одрізняє і ширший у взаєминах з товаришами. Доповнюють цю характеристику ще дві риси — завзятість і наполегливість. Ще задовго до кінця практики Микола вико-

нував всі складні роботи відмінно. Склавши державні екзамени, він залишився працювати в механоскладальному № 4. Для нього не існує хорошої або поганої роботи, вся вона цікава, і чим складніший комплекс, тим більше насолода від роботи. На столі кожна деталь має своє місце. Вони зручно розкладені обабіч застосування, що не змушує його робити зайвих рухів. Працює задовольняючи впевнено, розмірено. Результат: зміни завдання — за шість годин. Контролери з відділу технічного контролю в своїх табелях після кожної зміни проти прізвища Миколи ставлять тільки цифру 1. Це означає, що продукція Ткаченка, прийнята з першого пред'явлення. Та поряд з високою якістю вже стало правилом у Миколи — зміни завдання виконувати на 135—140 процентів. Сумішув немає, свої союзові завдання до дня відкриття XXIV з'їзду КПРС Микола виконає успішно.

Найкращий підгуків у майстра можна почути про нього — Миколу Ткаченка. Ще не було випадку, коли б Микола, прибираючи своє робоче місце, разом з недобором електродів викинув хоча б одну дрібну деталь. Ця бережливість в річному розрахунку дає чималі заощадження.

Майстер електрозварювальної дільниці Т. Мойсєєнко не без підстав зважав учнів на дослідно-виробничу годину в кабінеті Миколи. Знає, електрозварювальник швидко передасть свій досвід молодшим товаришам. І сьогодні у Миколи є послідовники: Іван Бісмак та Володимир Ісак

працюють з таким же захопленням, як і він, їх перший вчитель-робітник.

Його доброта і шира людяність виявляється в малому й великому. Але це не солоденька зичливість стороннього спостерігача, а людяність діяльної, активної. Ось учень-практикант, оббиває центр з заготовки для деталі «СТЯ-01-5-6», невміло, повільно. Микола тут же йому показує, як цю роботу виконати в 2—3 рази швидше. Учень задоволено і вдячно посміхається. Побачивши, як інший недобро кинув застосування біля стелажу, він тут же зробив учневі зауваження, чимно, не напевно, а поділяю не лише на одного.

Комсомолець став першим парадником цих хлопчиків. Ось, в обідню перерву, практиканти оточили Миколу. Вони слухають розповідь про метал заводу, про доставку його до механоскладального цеху. І, звичайно, там, де збираються хлопці, розмова обов'язково про футбол. З Миколою тут краще не сперечатись. Складні команди чемпіонату світу з футболу Микола знає та, ніби мова йде про кіровоградську «Зірку» чи київське «Динамо». Навіть болільники, як кажуть, з «бородою» і ті із задоволенням слухають його розповіді.

Дивлячись на Миколу і мимоволі думаєш: «Ні, він не тліє, він горить яскравим полум'ям і своє світло віддає іншим». Зараз юнак — один з кращих електрозварювальників цеху, готується поступити до Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Мабуть, в цьому і є ідея — відняти себе в житті, серед людей.

С. БУТКОВСЬКИЙ,
електрозварювальник заводу «Червона Зірка».

ЩОБ РОСЛИ ЗЕЛЕНІ БРАМИ

Вже більше десяти років працює в Кіровограді Товариство по охороні природи. В його організації тепер нараховується близько сорока тисяч ентузіастів, які спрямовують свою діяльність на те, щоб не кращим ставало наше місто, збиралося в зелену принаду парків і скверів, щоб посіди з'являлися нові квітники, алеї. Тепер діє одиниця постів громадського контролю, сто п'ятнадцять громадських інспекторів. Про діяльність товариства йшла розмова на його четвертій конференції.

Голова товариства, заступник голови м'ясниківому А. М. Смітхот докладо зупинився на роботі 220 первинних організацій, визначив основні напрямки діяльності членів товариства. В обговоренні доповіді взяли участь начальники обласної інспекції по охороні природи І. Х. Гордієнко, голова київської секції біолог Т. К. Завидна.

На конференції 15 організацій товариства було вручено Грамоти Президії Українського Товариства охорони при-

роди. Організатор міського товариства, старий більшовик Е. О. Вабенко отримав свідчення про запалення його імені до Книги Ленінської трудової слави республіканського товариства.

С. ЮШИНА,
відповідальний секретар обласного Товариства охорони природи.
м. Кіровоград.

АМЕРИКАНСЬКА АГРЕСІЯ ТРИВАЄ

ють безперервних нальотів стратегічних бомбардувальників «В-52».

Злодіяння американських агресорів та їхніх сателітів на індокитайській землі, масове знищення ні чому не винного мирного населення означають, що США проводять справжнісіньку політику геноциду, тобто політику винищення людей за національною і расовою ознакою. Це було переконаливо підтверджено численними фактами і свідченнями на сесії міжнародної комісії по розслідуванню воєнних злочинів США в Індокитаї, яка проходила наприкінці жовтня у Стокгольмі. У висновках комісії підкреслюється, що продовження американських злочинних дій в Індокитаї загрожує існуванню цілих народів.

У зростаючому в усьому світі русі проти американської агресії найактивнішу участь бере молоддь. Про це говорять, зокрема, VIII Асамблея Всесвітньої федерації демократичної молоді, яка проходить в Будапешті і в ході якої відбулося спеціальне засідання, присвячене солідарності молодого покоління з героїчною боротьбою народів і народів В'єтнаму та всього Індокитаю.

Американська воєнщина розширює агресивні дії проти Лаосу, ведучи так звану «неоголошену війну» проти цієї нейтральної держави. За визнанням «Вашингтон пост», американські каральні загони «зелених беретів» уже давно провадять на території Лаосу «секретні бойові операції», підтримувані вертольотами і літаками, які базуються в Південному В'єтнамі. Південні райони Лаосу зазна-

Виступаючи на Асамблеї ВФДМ, перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. Тяжельников підкреслює, що радянська молоддь по-братерському підтримує героїчний народ В'єтнаму в його самовідданій боротьбі проти американської агресії, за свободу і незалежність.

2 Листопада відбудеться офіційна церемонія вступу на пост президента Чилі Сальвадора Альєнде — одного із засновників і керівників Чилійської соціалістичної партії, члена Всесвітньої Ради Миру, визначного громадського діяча Латинської Америки. Судячи з повідомлень чилійської преси, до складу нового уряду ввійдуть комуністи, соціалісти, представники інших прогресивних політичних партій і організацій, які об'єдналися в блок народна єдність. Цей блок, підтриманий трудящими масами Чилі, всіма патріотичними і демократичними силами країни, здобув переконливу перемогу в ході президентських виборів 4 вересня. 24 жовтня величезною більшістю голосів члени національного конгресу остаточно обрали Сальвадора Альєнде на пост глави держави.

ПЕРЕМОГА ЧИЛІЙСЬКОГО НАРОДУ

Це — історична подія не тільки для Чилі, а й для всієї Латинської Америки. Обрання Сальвадора Альєнде, як відзначив генеральний секретар ЦК Комуністичної партії Чилі Хуліо Корраль, означає перемогу всього народу. Найбільша організація чилійського пролетаріату — єдиний профцентр трудящих підкреслює у своїй заяві, що віднині «перед Чилі відкривається новий шлях, що веде до перетворення, за які весь народ боровся довгі роки».

Нинішньої поразки зазнали реакційні, проімперіалістичні кола, що намагались не допустити приходу до влади в Чилі народного уряду. В дні, які передували засіданню національного конгресу, реакція діяла особливо розгнужано. Вибухи бомб гриміли в Сантьяго та в інших містах країни. Було розкрито змову з метою вбивства Сальвадора Альєнде. Планувалося захоплення радіостанцій, саботаж на ліній зв'язку. Готувались диверсії проти аргентинського і бразильського посольств у Сантьяго з метою вбити Чилі в конфлікті з цими країнами і перешкодити обранню Альєнде. Кульмінаційним моментом у цій терористичній кампанії було вбивство головокомандуючого збройними силами Чилі генерала Рене Шнейдера, якого ворогам чилійського народу не вдалося вбити в підготовлюваній військовий переворот. Ряд учасників убивства вже арештовано. Вони, як виявилось, тісно зв'язані з імперіалістичними колами чилійської олігархії.

Зарубіжна преса вказує на те, що останнім часом спостерігається посилення припливу у Чилі агентів Центрального розвідувального управління США. Нарізка «Юманти» прямо пише, що янтка змова проти народів Чилі тягнеться у Вашингтон.

Підступні заміри провалитися завдяки згуртованості мільйонів чилійців навколо блоку народна єдність. Нема сумніву в тому, що сили реакції та імперіалізму і далі вестимуть у Чилі свою підлину діяльність, намагаючись повернути втрачені позиції. Але цим силам протистоять не тільки боюва єдність чилійських трудящих, а й солідарність з ними братів латинамериканських народів, усього прогресивного людства.

М. ЧИГІР.
(ТАРС).

Свято посвяти

ВІДКРИТТЯ НОВОГО ТЕАТРАЛЬНОГО
СЕЗОНУ КРОПИВНИЧАН

Цей недільний вечір в Кіровоградському музично-драматичному театрі імені М. Л. Кропивницького змагався червоним крилом оксамитової завіси і натягнув між переповненими рядами глядачів чутливі урочисті струни тиші. На авансцені вишинувалися кропивничани і винуваті свята, — молоді актори, які прибули до нас з різних міст України. Віднині вони служитимуть мистецтву Мельпомени на сцені, де починали свій творчий шлях славетні корифеї українського професійного театру.

З словом-вітанням до них звертається головний режисер театру, заслужений діяч мистецтв УРСР І. В. Казнадій. Він знайомить кіровоградців з молодими акторами. Після чого їм кропивничани дарують пам'ятні значки від театру, що носить ім'я М. Л. Кропивницького.

Новий театральний сезон кіровоградські артисти розпочали трішки незвичним репертуаром. Три вистави М. Л. Кропивницького «Помирися», «По ревізії» та «Несподіване святання» перегорнули першу сторінку сезону. Між іншим, з цих трьох творів нашого земляка, лише один — «По ревізії» віднайшов собі дорогу за лаштунки сцени. Інших дві речі вперше були поставлені кропивничанами і позавчора відбулася їхня прем'єра. Здійснив постановку вистави молодий режисер Б. Мілякін (художній керівник вистави — заслужений діяч мистецтв УРСР І. Казнадій).

У цій виставі є непередбачений персонаж — сам автор вистави, образ якого відтворив молодий кропивничанин А. Ксенох.

Заслужений успіх випав на долю заслуженої артистки УРСР А. Любенко, артиста В. Бабича, М. Яриш, В. Смика, О. Кобилянської та інших...

Потім, від імені молоді міста, виступає першорядний Кіровоградський педагогічний інститут Тарасівський.

Хочеться вірити, що молоде поповнення буде гідне традицій славетних майстрів українського театру, що перші свої кроки у велике мистецтво ставили саме на цій сцені. Від щирої серця бажаємо їм високого і стрімкого лету. Хай крила їхньої творчості ніколи не слабнуть.

В. ГОНЧАРЕНКО.

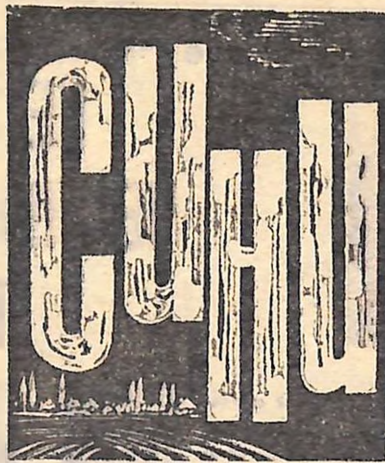

На фото: виступи сцени з вистави М. Л. Кропивницького «Помирися», виступи І. В. Казнадія з молодими кропивничанами.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО
І В. КОВПАКА.

Микола Стоян

ПОВІСТЬ

(Продовження. Початок в газеті за 29 та 31 жовтня).

А збоку стояли матері, молодші і старші, поспівали і замучили, які не могли стримати сліз — недавно ж провели чоловіків, а це вже й сини йдуть у ту саму путь. Якщо круки скидають бомби на селом'яні хати, то як вони полюбляють за машинами. Одні ще щось говорять, а інші — мов вирізблені із сірого каменю зі своїм материнським горем.

І тоді, коли, здається, все підготували, все зробили, коли прийшов і голова сільської Ради Архип Зозуля, Степан Якович покликав усіх — і синів, і матерів, і всіх тарасівців на невеличкий майданчик, де справа був похований герой громадянської війни, хоробрий партизан Яків Паливода, а зліва, у молодому яблуневому саду, височів пам'ятник Леніну.

— Дорогі мої друзі! Мене викликали в райком партії. Нам доручили евакуювати трактори. Мені сказали і я вам скажу — кожен трактор тепер, як танк. Ви, хлопці, екзамени не складали — оце, мабуть, буде вам екзамени і не лише у водінні, а взагалі у війні, у житті, — скінчив свою коротку промову Флорія і відступив, пропускаючи наперед Архипа Зозулю, що скинув свій вицвілий картуз, засвітивши спідліною лисиною.

— Всім моє слово, в найбільше вам, комсомолата. Бачив я в місті Кіровограді на вулицях спортивне змагання. Естафетою зветься воно. Паличку передають із рук в руки. Ми, старші, наказуємо вам: підхоплюйте естафету. Ставайте на поміч нам. Трактори доведуть. Їх тридцять, ніби крапля в морі. А коли такі тридцятьки підрахувати й з'єднати в одне? Що то за сила буде!

Від них, від сорока, за всіх — Володька Жолудь:

— Доведемо!

Він змовк, настала тиша і в ній дужий голос Степана Яковича:

— Хлопці і матері, і рідні, і друзі. За нашим давнім звичаєм присядемо на хвильку перед прощанням.

Вони сіли на землю, землю дитинства і юні, на зелений шпориш і пожовтілий, спалений сонцем пірий, сів Степан Якович і Архип Зозуля неподалік від обеліска хороброму партизанові Якову Паливоді...

Потім заграміли мотори. Хлопці — вже на машинах.

День утомився від гуркоту бомб, від страждань, від сліз. Швидко вечірло. За Мотронією заходило сонце — велике, червоне, на вітер і негодю.

Кажуть, тридцять ставлеників Мотри. Гул стояв на майдані, над Тарасівкою. Та і в гулі лунали вигукі:

— Прощайте!
— Щасливого поперення!
— Хай кулі вас минують, соколята!
Він перший трактор, він усю колону Микола Смика. Шістьнадцятилітній юнак, редактор стінки. В Миколу батько загинув у колективізацію від куркульської сокири, Микола рано змужнів, у чотирнадцять років вступив до комсомолу, після сьомого класу пішов у поле, і вся армія гордилася ним...

Ніч гасила на заході на блідоголубому небі криваву заграву, вже горіли несі зорі. Залишилась позаду Тарасівка, залишились позиди рідні, один Архип Зозуля провів їх аж до перехрестя шляхів на Каїж і Зірку, на Шакове і Бровкове.

Степан Якович протягнув праву руку Архипові, а той якось журно сказав:
— Як у тій пісні — «були сльози, а не слези».
— Сам розумієш чому, Архипе. Сам же ка-
дав — хай підхоплюють естафету.

А донесуть її, Степане?
— Не сумніваюсь.
— Любиш ти їх, Степане.
— Є за що, Архипе.
— То й я тоді даю наказ від себе, від Тарасівки — бережи їх, Степане.
— Берегтиму, Архипе!

...Колона в темряві без світла, без вогнів, мов навіщадки, плывла на Бровкове, село у глибоких яругах, село серед лісу, де починалась річка — степовий Інгул, починалась із лісового струмочка, із невеличкого джерела, щоб потім прийняти інші притоки, більші і менші, поглибшати і голубою звивистою стрічкою між морями пшениць потяглись до Кіровограда і за Кіровоград, у неозорі степи, до синього моря.

Треба ж знати, що діється збоку, що в себе, в Тарасівці, виривали й виривали чутки про десанти, про парашутистів, може так, де що жей і німці?

Розвідники вернулися через годину даї, все всюди було спокійним, навісних слів — наші і німські нема, фронт лишився позаду, згасли й пожежі. Колонна рушила вперед, і на світанку, коли вже на сході запалили хмари, біля села Мотронівки німа карта сказала, що пройшли вони сорок кілометрів. Пройшли 6 і більше, та їхали без світла, їхали першу ніч, перед Мотронівкою їх зупинили жінки і діва-та з охоронного загону, довго перепирляли, чи все воно так, як у документі, та скляли їх.

Хлопці гнівалися і лаялися: хіба ж не бачите, що ми свої?

— Не дуже цимн словами розкидайтесь! — спалахнула оградна молодичка в рудуватій спиті. — Он у Мотронівці затримали отакого одного «свого», а він трьох дівчат з автомата в груди.

— 5. —

Сорок кілометрів! Не так багато, але на першу ніч не так і мало. Все-таки це ж перша перемога, перший ривок до Дніпра.

Замаскувавши машини в природоохоронному ліску, швидко знайшли озерце, купались і борювались, мов і не втомившись, мов і не було напруженої ночі, збуджені й веселі зібралися на чевеличій лісовій галявині.

Сміялись і жартували: ну що там важкого? Машини йдуть добре. Скільки до Дніпра, Микола? Що каже твоя карта? Якщо прямо до Кременчука? Ще сто п'ятдесят кілометрів? Якраз на три, ну, нехай на чотирі переходи! На другу ніч їхатимуть швидше, а там — через річку: хай приймуть генерали машини. Все вимальовувалося надзвичайно легким, усіх пройняв піднесений настрій, навіть Володю, і він урочисто ніголосив:

— Товариші! Був би я командуючим — ска-
вав би усім вам спасибі!

— Служимо Радянському Союзу! — загра-
мили бачи.

— Дитки, дитки, — загав гостроязикий Гнат Деркач, що його скорочено називали Деркач.

Чергові по кухні розстеляли рідня, краплинний, розкладали помідори, сало. Помідори, рожеві й червоні, нагадали про городи, росу, про Тарасівку, а хліб, що спечений на капустяних листках, про матері і сестер. Легкий сум ліг на обличчя — і відлетів. Загомонів Деркач, встигав білими зубами пиматувати хліб, сало, помідори і брехав, як він встиг вернутись у Тарасівку до дівчини, а її батько схопив його за сорочку — і ось гляньте — яка дірка. Сорочка справді була пошматована, за що і де він зачепився хтось, але брехав у лад, хлопці сміялись, їх не кидала збуджена радість.

(Далі буде).

ПІДЛІТОК ВИМАГАЄ УВАГИ

НЕ ПРИСЛУХАВСЯ...

В нашій радянській дійсності, все рідше трапляються випадки морального браку у вихованні підліткового покоління. І все ж деякі юнаки, а іноді й дівчата, чинять правопорушення. Наш кореспондент зустрівся із помічником прокурора міста В. А. Міняйлом і з цього приводу мав з ним розмову.

КОРЕСПОНДЕНТ. Перш за все, Василью Андрійовичу, хотілося б почати із статистики. Що вона говорить про випадки правопорушень серед підлітків?

В. А. МІНЯЙЛО. Відомо, що ми, юристи, — люди неспокійні. Кожен, бодай найменший прояв неповаги до суспільних норм співжиття, будь-яке порушення соціалістичної законності викликають з нашого боку дії, спрямовані на їх викоринення. Оскільки ж мова йде про молоді, то це специфічне питання і воно на особливому обліку. Кожен із нас, яку б він посаду не обіймав, в той же час чийсь батько чи мати, і хвилювання про долю покоління, що йде нам на зміну, таким чином, переплітається в громадському і особистому планах.

Даруйте, але цей аспект потрібний мені для того, щоб не склалися враження, ніби нас заколисало по-стійний спад правопорушень серед підлітків і молоді, — тенденція, характерна для кожного року. Нині, можу сказати, це стосується та-

ких злочинів, як крадіжка державного майна і хуліганство. Порівняно з минулим роком, їх стало набагато менше.

КОРЕСПОНДЕНТ. І все ж до прокуратури потрапляють справи на неповнолітніх і молоді, які потім, після розслідування, передаються до суду.

В. А. МІНЯЙЛО. Так, неповнолітні, янає частина їх, переступає закон.

КОРЕСПОНДЕНТ. Хотілося б знати Вашу думку про причини, які приводять до правопорушень.

В. А. МІНЯЙЛО. Не доводиться говорити, що будь-яких соціальних причин для цього у нас немає і бути не може. Що ж тоді? Найперш — бездоглядність. Ось один із прикладів. 15-річний Олександр Дячковський ніде не вчився останнім часом, хоч освіту й не здобув. Сидів, як прийнято говорити, на шні у батьків. Байдикував, «убивав час», тим паче, що з

боку батьків не було ніякого контролю. Більше того, коли юнак украв мотоцикл і приїхав до своєї бабусі, та навіть не запитала, звідки така дорога «іграшка». А коли батькові стало відомо, він обмежився одним: «Відведи, де воя», навіть не поцікавився, чи прислухався син до його слова. А син не прислухався, бо батькові слова з його ж таки вини стали для хлопця порожнім звуком. І лише відповідні органи, втрутившись, повернули мотоцикл власникові, а Олександр став злочинцем...

Чимало недоробляють і школи. При багатьох із них є дитячі кімнати. Не можна сказати, що вони не діють. Але... тільки протягом навчального року, коли учні так чи інакше перебувають під впливом шкільного колективу. А от у найвідповідальніший період — в місяці канікул — дитячі кімнати при деяких школах закриті (зокрема, школи №№ 21, 32, 34). Залишаються віч-на-віч з «принадами» «вільного життя», підлітки іноді коять злочини. Так, учні школи № 33 Сергія Василенко і Микола Граждан влітку проїздили в ліонерський табір «Орляток» і вкрали грошей і речей на суму 33 карбованці. До речі, це не перший випадок, коли вихованці названої школи стоять на шляху злочину. Буває, що об'єктом злочинних дій стають самі вихователі. Характерний випадок у сьомому класі. Один з учнів О. Дерунов чув, як класний керівник просила ученицю сходити до неї додому і принести потрібну для проведення уроку річ. Хлопчик відвався, де лежить ключ. Вибравши час, він відкрив квартиру і взяв чималу суму грошей. Олександрова мати — працівниця міської санітарно-дефектної М. Кльована — мало уваги приділяла синові. Як бачимо, це все гаразд з вихованням і в школі.

Із усієї кількості підлітків, які так чи інакше потрапляли до дитячої кімнати міації, — багато учнів. Не буду деталізувати їхніх виників. Справа в іншому: педагогічні колективи, як це очевидно, не скрізь до кінця виконують покладені на них обов'язки. Відомо ж, що коять злочини одні й ті ж «важкі діти». І здебільшого «важкість» їх виражається в надмірній молоді енергії. Спрямувати цю енергію в потрібне русло, дати їй вихід у занятій корисною працею — в цьому, власне, і полягає покликання вихователя. А подекуди навіть діючі дитячі кімнати при школах фактично працюють без вогника, формально, з усталеними «прийомами» виховання: не обов'язковими засіданнями, одноманітними заняттями в гуртках, не цікавими екскурсіями, з року в рік повторюваними штатнованими іграми, до яких і ті, хто їх проповідить, втрачали цікавість. До того ж нерідко навіть цим не займають «важких» дітей, бо вони частіше всього уникають колективу.

Отак політичні школи виховують, вони й виходять з її стін без міцного внутрішнього стержня, без поваги до порядку й дисципліни, щоб у «дорослому» житті спиткуватися ще з більшими зва-

бам. 18—20-річні В. Стеценко, О. Мирошніченко, І. Скороход, М. Буров (раніше вони числилися в пожежних частинках №№ 2 і 3, крім Мирошніченка, який взагалі ніде не працював), потрапивши в компанію до колишнього робітника БУ-І «Кіровоградськбуду» В. Боїмана (ней уже відбув тривале покарання за хуліганство), утворили злочинну зграю. Вони шастали чужими дворами, прибираючи до рук все, що траплялося: кролі, білизну, консервовані овочі й фрукти, вкрали мотоцикл. Та найбільш «спеціалізу-

валися» на раптовому зніманні дорогих шапок у перехожих, щоб потім продати їх, а виручку пропити. Значайно, працівники органів внутрішніх справ поклали край цим злочинним походам, а суд дав кожному, доречно сказати в даній ситуації, «по шапці» — від трьох до п'яти з половиною років позбавлення волі.

Не можна не зауважити, що кбми названим хлопцям у свій час, починаючи з сім'ї, школи, прищепили повагу до суспільства, до норм співжиття, навчали поважати чужу власність і чужу гідність, тобто виховали їх поведінкою громадянина, не було б ні злочинів, ні неминучого покарання. Саме неминучого, бо за кожен крок, що переступає межі закону, неодмінно рано чи пізно доведеться розрахуватися.

В. Боїман і ті, з ним, як було сказано, кради, щоб добути спиртного. Пиятика серед неповнолітніх — мало поширене, але страшенно зло. Саме по собі антигромадське, поностає причиною більшого злочину. З підлітків, що цього року потрапили на лаву підсудних, дві третини в момент скоєння правопорушень були задуранені спиртним. У міському виховничому побудили неповнолітній заводу «Червона Зірка», міських профтехучилищ №№ 3 і 4, будівельного технікуму, піклі № 6 і 27. Це — сигнал до тривоги, тривоги негальної, беззапечної і серйозної.

Підсумуємо сказане. Протизаконних дій, скоєних неповнолітніми, стає все менше і менше. Але вони, як бачимо, трапляються щораз-годи. Не дати їм можливість проявитися в будь-якому колективі, за будь-яких умов, борючись всіма засобами бодай за одну неспійну думку — ось головне в роботі шкільних, комсомольських, громадських організацій.

Мені сказали:
— Йдіть на наш стадіон, там вони почали стрілецьку підготовку. Я заліз на дах, і вже того дня не довелося зустрітися з старшокласниками 34-ї Кіровоградської середньої школи. А через кілька днів завітала у кабінет військової підготовки. Якраз Валентина Лепіна, Юрій Ашуров, Світлана Сотникова, Сергій Бойченко та їх товариші вивчали матеріальну частину автомата.

Вони це робили, наче вже досвідчені воїни. А Валентина Лепіна почала розповідати про колишніх вихованців школи — Володимира Барабелю, Анатолія Іванченка. Ці хлопці нині в армії, вони — відмінники бойової і політичної підготовки.

— Ось подивіться на наш стенд, — комсомолка показала мене до вікна. — Тут фотографії іше багатьох таких, як Анатолій та Володимир. Тепер вони пишуть нам, і нерідко нагадують про те, що допомогли їм заняття тут, у цьому кабінеті.

Ще одне знайомство, Валя підводила мене до кращого командира взводу Володимира Савенка. Хлопець дещо соромився. А потім — своє:

— Я хто? Просто на стройовій відзначився. А он Юра Язиков та Віктор Кічанов — чемпіони міста, і навіть на республіканських зма-

ганнях школярів з кульової стрільби були призерами.

Недовзі довідаюся, що учні захоплюються не лише кульовою стрільбою, вивченням історії Радянської Армії, її статутів. Тут діє автогурток, навчаються майбутні радисти. Парашутизмом, наприклад, захоплюються більше 50 школярів.

Звісно, кульова стрільба — то основа. В секції постійно тренуються всі старшокласники, 45 з них стали спортсменами-розрядниками. А коли тривала спартакіада школи з кульової стрільби, то зброю в руки взяли 320 учнів.

Викладач військової підготовки Іван Миколайович Білокопів у своїй діяльності значну увагу приділяє організації воєнізованих ігор.

Останню гру назвали «Проривом». Коли підвели підсумки змагань, то виявилось, що у грі з найкращого боку себе показали 9-й перший математичний клас. Герой «Прориву» — командир взводу цього класу Сергій Вдовин.

...Розмова з учителями закінчилась. Бо в клас зайшов Іван Миколайович. Староста поклав на стіл перед своїми однокласниками протигаз. Почався урок...

Г. ТОЛОК,
наш громадський кореспондент.

● ВЧИМОСЯ МУЖНОСТІ

НЕ ЗАРАДИ ЧЕМПІОНСЬКИХ ТИТУЛІВ

● ФУТБОЛ

ЗДОБУТО ДВА ВАЖЛИВИХ ОЧКА

Знамениті футболісти стали першими володарями новозаснованого кубка ЦР ДСТ «Локомотив».

У Харкові наші земляки послідовно виграли: чверть фінал у Києві — 1:0, півфінал у Дніпропетровську — 1:0, фінал у Донецьку — 2:0.

Всі чотири голи у ворота суперників (по 2) забивали нападники Анатолій Третьяков та Валентин Романов.

На фото: стоять (зліва направо) капітан команди В. Чичаров, тренер О. Е. Янчук, В. Склад, В. Базас, Ю. Сапожников, О. Пальчевський, воротар В. Кулішкін, Віталій Романов, сидять (зліва направо): А. Третьяков, Валентин Романов, Ю. Сергеев, Ю. Липинов, О. Сисаренко.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Минулої неділі кіровоградська «Зірка» провела останній на своєму полі в цьому сезоні календарний матч змагань серед команд другої групи класу «А». Вона приймала футболістів чернігівської «Десни». Гості лийли виступати непогано. Вони весь час перебувають у першій половині турнірної таблиці, за тур до цього випереджали кіровоградців. Перед приїздом до нашого міста зазнали прикрої поразки від тернопільського «Авангарду» і пропустили кіровоградців поперед себе, відстаючи від них лише на одне очко.

Звітний матч обидві команди почали без попередньої розвідки. Ініціативу одразу захопили господарі поля. Вже на перших хвилинах вони двічі примусили воротаря «Десни» вклянутися в гру. І гості не лишилися в борю, хоч і рідко, але гостро контратакували. Все ж першими успіху добилися наші земляки. На 17-й хвилині

центрального нападника Олексія Кацама відкрив рахунок. Цей єдиний гол і вирішив долю зустрічі. Здобуто два важливі очка.

Після гри відбулися уроки: проводили на тренерську роботу ветерана кіровоградського футболу, майже беззмінного за останні десятиріччя капітана «Зірки», майстра спорту Анатолія Кравченка.

Переважає більшість команд зони фінішування сьогодні. Ще до цього туру футболісти заперіжського «Металурга» вже забезпечили собі перше місце в зоні і право в наступному році виступати в першій групі класу «А».

«Зірка» лишиться провести останній матч з одеськими армійцями, який було пропущено раніше. Він відбудеться завтра в Одесі. Після цього і визначиться місце кіровоградців у турнірній таблиці.

В. ГРИГОРОВИЧ.
Фото Г. Толока.

З НАПРУГОЮ, БЕЗ СЕНСАЦІЙ

● В КОЛЕКТИВАХ ФІЗКУЛЬТУРИ

За останні роки ще не було таких спортивних змагань на першій обласній раді ДСТ «Колос», де б не відзначилися представники Кіровоградського кооперативного технікуму. Сенсацій, звісно, нема. Але спортсмени-кооператори з напругою і великим старанням намагаються продемонструвати щонайвищу майстерність. І вони завжди близькі до своєї мети. Наприклад, Ніна Йовенко та Олена Монін — члени збірної обласної ради ДСТ «Колос» з велоспорту, а Ніна Будак — чемпіонка «Колоса» з кульової стрільби. На найвищій сходинці в області серед спортсменів цього товариства — гімнастки Надія Сипанова, Лариса Курбет, Лідія Богдасарян, Люба Книжжик. Помітно зросла

майстерність у легкоатлетів та волейболістів, тенісистів та баскетболістів. Спортсмени технікуму виграли крос «Золота осінь», в них перехідний кубок обирали ДСТ «Колос» з велоспорту.

Нині в семи секціях, що створені в технікумі, тренуються більше ста спортсменів-розрядників.

Літні старті позаду. На черзі — змагання з зимових видів спорту. І учні технікуму готують спортивний інвентар, лижі. В першу чергу їх старання зводяться до того, щоб успішно виступити під час третьої зимової обласної спартакіади.

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 3 Листопада.
ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Музичний телефільм. (К). 12.25 — «Веселі старті». (К). 15.45 — Голубий екран — школярам. (Кіровоград). 16.00 — Документальний фільм. (К). 16.50 —

«Стокгольм, який пам'ятає Леніна». Документальний кінофільм. (К). 17.00 — «Червона осінь». Літературна передача. (Дніпропетровськ). 17.30 — Мультифільм «Лев на канікулах». (К). 17.40 — Телевізії. (К). 17.00 — Програма передачі. (К). 18.05 — Ленінський університет мільйонів. (М).

18.35 — Назустріч 53-й річниці Жовтня. «Дарунки хліборобів». (К). 19.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Зоря» (Ворошиловград) — ЦСКА. 20.45 — Програма «Час». (М). 21.15 — Концерт. (Кіровоград). 21.45 — Художній фільм «Подруги». (К). 23.15 — «Читаючи ваш лист». Концерт. (К). 23.45 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 21.15 — Для молоді. «Інтерклуб». (К).

П'ЯТНИЦЯ, 4 Листопада.
ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Телефільм. «Пакет». (К). 12.30 — Ленінська вахта продовжується. Передсвятковий переклад промислових підприємств. (М). 13.10 — Для дітей. «Іскорка». (Донецьк). 16.35 — Телевізії. (К). 16.55 — Урочисте засідання, присвячене 53-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. Святковий концерт. Трансляція з Кремлівського Палацу з'їзду. В першу — програма «Час». (М). По закінченні — чемпіонат СРСР з хокею. «Динамо» (М) —

ЦСКА. Другий і третій періоди. В перерві між хокеєм «Кіровоградщина передсвяткова». Спеціальний інформаційний проєкт «День за днем». (Кіровоград). 22.15 — Вечірній мелодій. (М). 23.00 — Музичний телефільм. «Посиди будувати дім». (М). 11.10 — Телевізії. (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гаїнки, 2.